

[Alfred Jensen.]

rimeligt, at Samfundet ogsaa stiller de Midler til Raadighed for Arbejdsløshedskasserne, som er nødvendige til Bestridelsen af disse Opgaver. Hertil kommer, at de Dagpenge, den Huslejhjælp og den Børnehjælp, der ydes gennem Arbejdsløshedskasserne, aldeles ikke er tilstrækkelig for den arbejdsløse.

Jeg vil gerne understrege, hvad det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen sagde, at det er meget vanskeligt at drage Sammenligninger mellem Ydelserne nu og tidligere, ikke mindst fordi de Pristal, der staar til Raadighed, ikke er et fuldgyldigt Udtryk for de Udgiftsforøgelser, der er paaført en almindelig Arbejders Budget i Perioden før Krigen, og jeg tror, at man, bortset fra Statistikken, overalt er klar over, at 9 Kr. 40 Øre pr. Dag ikke er tilstrækkeligt til at leve for, ikke kan være *det*, man maa byde den, der uden egen Skyld ikke er i Stand til at opnaa en almindelig Arbejderfortjeneste. Det er det ikke i den Periode, vi nu lever i, hvor Beskæftigelsesgraden har været temmelig stor, saa stor, at visse tror, at der saa godt som ingen Arbejdsløshed er. Men hvordan vil det saa ikke blive, i det Øjeblik Forholdene ændrer sig til det daarlige, hvor vi staar over for Krise, hvor Arbejdsløshedstallet stiger, hvor det vil blive vanskeligt for dem, der er arbejdsløse, og som jævnlig har prøvet Arbejdsløshedens Følger, at faa Arbejde af mere varig Karakter? Det siger sig selv, at saa vil en saadan Understøttelse slet ikke række til. Derfor bør man, naar nu Loven er taget op til Revision, ogsaa se paa de Maksimumsbeløb, der staar i Loven. Vi maa have disse Beløb hævet, vi maa have Tilskuddene til Arbejdsløshedskasserne forhøjet. Jeg har baade i Fjor og ved tidligere Lejligheder stillet Forslag herom.

Jeg vil dernæst udtale min Anerkendelse af, at Ministeren har foreslaaet Forringelserne af 1942 ophævet, det gælder baade den forlængede Karenstid og Særstillingen for de unge. Det var urimeligt at gennemføre den Slags Ting under Fremmedherredømmet; men det er fuldkommen meningsløst at opretholde dem nu. Man skal imidlertid ikke tro, at vi, fordi disse Urimegheder afskaffes, har en Arbejdsløshedslov, der fuldtud tilfredsstillende, og at alt er i Orden, det er det ikke. Arbejdsløshedsloven var ikke før Krigen tilfredsstillende, og den er det heller ikke nu, da Arbejdsløshedskasserne har faaet et udvidet Virkeomraade.

Det kunde naturligvis være fristende at komme ind paa alle de Punkter, hvor der bør sættes ind for at ændre Arbejdsløsheds-

loven. Jeg skal dog ikke falde for Fristelsen, men blot nævne et Par Omraader, hvor jeg mener, man bør gennemføre Ændringer.

Der er for det første Spørgsmaalet om Karenstiden. Der er i Forslaget en Bestemmelse, der giver Mulighed for at mildne Bestemmelsen om Karenstiden. Jeg tror, at enhver er klar over, at det er urimeligt overhovedet at have en Karenstid. Ved Indtræden af Arbejdsløshed bør det være som ved Indtræden af Sygdom, hvad enten den skyldes Ulykke eller Infektion, at Hjælpen ydes fra første Dag. Vi har tidligere stillet Forslag om, at man skulde have Karenstid i hvert Fald kun een Gang i hvert Regnskabsaar; det vil jeg mene er det mindste, man kan stille Forslag om nu. Jeg forstaaer ikke, hvorfor Arbejdsministeren, der jo selv paa Arbejdsmandenes Delegeretmøde i Fjor stillede Forslag om, at Karenstid een Gang aarlig var tilstrækkeligt, ikke kommer med et saadant Forslag her i Folketinget. Jeg gaar ud fra, at det, der er foreslaaet vedrørende § 16 om Lempelser i Karenstiden for visse Grupper, der er særlig ramt af Arbejdsløshedsperioder, skal fortolkes paa en human og fornuftig Maade. Hvis det er Meningen, vil det jo praktisk talt betyde, at de, der ofte rammes af Arbejdsløshedsperioder, kun skal have Karensdage een Gang aarlig. Men i saa Fald er der jo ingen Begrundelse for at opretholde den nuværende Bestemmelse. Lad os låde dette Luskeri være og gennemføre en Ændring af Loven, saa at der ikke er Tvivl om, hvad Hensigten er.

Dernæst har vi 26 Ugers Bestemmelsen. Det sker af og til, at Medlemmer falder for denne Bestemmelse; det er hovedsagelig ældre, som ikke har haft den fornødne Arbejds mængde. Før i Tiden havde vi en 10 Maaneders Bestemmelse, der ogsaa ramte uretfærdigt. Det er lykkedes os at komme af med 10 Maaneders Bestemmelsen. Vi har opnaaet at faa en Mulighed for Dispensation fra 26 Ugers Bestemmelsen. Men vi burde gaa endnu videre og fuldkommen afskaffe denne Bestemmelse. Det er mit Haab, at vi kan komme et Skridt videre ad denne Vej.

De forskellige Forbedringer, der foreslaas ud over det, jeg her har nævnt og kommenteret, vil jeg naturligvis ogsaa udtale min Tilfredshed med, saavel hvad Forhøjelsen af Aldersgrænsen for Børn fra 17 til 18 Aar som hvad Ændringen med Hensyn til Huslejhjælpen angaar. Men jeg har dog visse Bemærkninger at gøre dertil. For det første mener jeg, at man burde fastsætte Understøttelsens Maksimum ikke alene for Forsørgere uden Børn, men ogsaa for Ikke-